

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum intellectus viatoris possit eleuari ad videndum Deum per essentiam
sine hoc, quòd a sensibus abstrahatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

D. 1082. quod intellectus videt Deum per⁴ essentiam, & F
ad hoc fuit raptus Paulus, vt dictum est.

In cor. art.

ARTICVLVS III.

Vtrum intellectus alicuius viatoris eleuari possit ad videndum Deum per essentiam, prater hoc quod a sensibus abstrahatur.

1.2. q. 85. art. 1.

TERTIO. Queritur vtrum intellectus alicuius viatoris possit eleuari ad videndum Deum per essentiam, sine hoc quod a sensibus abstrahatur. Et vñ quod sic. Eadem enim est natura hominis in statu vie & post resurrectionem: non enim idē numero resurgeret nisi etiam idem spiritus esset: sed post resurrectionem sancti videbunt mente Deū per essentiam sine hoc, quod a sensibus aliqua abstractio fiat. ergo & in viatorib. idem possibile erit. Sed dicitur quod corpus viatoris, quia corruptibile est aggrauatur intellectu, ne libere in Deum ferri possit, nisi a corporis sensibus abstrahatur, quæ quidem corruptio post resurrectionē nō est. ¶ 2 Sed contra, nihil impedit sicut nec patitur, nisi a suo contrario, sed corruptio corporis nō videtur contrariari actui intellectus, cum intellectus non sit corporis actus. ergo corruptio corporis nō impedit, quin intellectus libere possit ferri in Deū. ¶ 3 Præ. Constat quod Christus nostram mortalitatem, & corruptionem penæ assumpsit: sed intellectus eius continuo Dei visione fruebatur, cū tamen in eo non fieret semper abstractio ab exterioribus sensibus. ergo corruptio corporis nō facit, vt intellectus ferri non possit in Deum sine hoc, quod a sensibus abstrahatur.

Cap. 1. non procul a fi.

¶ 4 Præ. Paulus postquam Deum per essentiam viderat, memor fuit eorum quæ in illa visione cōspexit, alias non diceret 2. Corint. 3. quod audiat archana verba quæ non licet homini loqui, si eorum immemor esset. ergo dum Deum per essentiam videbat, videbat aliquid, quod in eius memoriam imprimebatur: sed memoria ad partem sententiæ pertinet, vt patet per Philosophū in lib. de Memoria, & Remiscencia. ergo cum quis in statu vie videt Deum per essentiam, non omnino abstrahitur a corporis sensibus.

Aug. ex ca. 12. com. 3.

¶ 5 Præ. Propinquiores sunt potentie sensitivæ sibi inuicem, quā intellectus sensitivus: sed imaginatio q̄ est de potentis sensitivis pot̄ esse in actu comprehensionis quorumcumq; imaginabilium sine abstractione ab exterioribus sensibus. ergo & intellectus potest esse in actu visionis Diuinæ, sine abstractione a potentis sensitivis.

12. sup. Gen. cap. 28. circa med. tom. 3.

¶ 6 Præ. Illud quod est s̄m naturam, non exigit ad sui præsentiam, aliquid eorū quæ sunt contra naturam: sed naturale est intellectui humano, qđ Deum per essentiam videat, cum ad hoc creatus sit. cum ergo abstractio a sensibus homini sit contra naturam, cum sensitiva cognitio sit ei cōnaturalis, videtur quod ad videndum Deum per essentiam, abstractione a sensibus non indigeat.

¶ 7 Præ. Abstractio non est nisi vnitorum: sed intelligentia cuius obiectū est Deus, vt dī in lib. de Spiritu & Anima, non vñ corporis sensibus esse coniuncta, sed maxime distans. ergo ad hoc quod Deum per essentiam videat homo per intelligentiam, non indiget abstractione a sensibus.

¶ 8 Præ. Ad hoc vñ Paulus ad Dei visionem esse eleuatus, vt testis existeret illius gloria q̄ sanctis re promittitur. Vnde Aug. dicit 10. super Gene. ad litteram, Cur non credamus, quod tanto Apostolo doctorem gentium raptus vsq; ad ipsam excellentissimam visionem, voluerit Deus demonstrare vi-

ram, in qua post hanc vitam viuendum est in eternum: sed in illa sanctorum visione, quæ post hanc vitam erit in viventibus Deum, non fiet abstractio a sensibus corporis post resurrectionem: ergo nec in Paulo huiusmodi abstractio facta fuisse videtur, cum Deum per essentiam vidit.

¶ 9 Præ. Martyres in ipsis tormentorū suppliciorum interius aliquid de diuina gloria percipiebant. Vnde Vincentius, Ecce iam in sublimē egor, & cō principes tuos faculo aliorum tyrannæ despicio. Et Laurentius. Mea nox obscurum non hęc, sed clare in luce clarescunt. & in aliis sanctorū passionibus multa legimur, quæ hoc sonare vñt: sed constat quod in eis non fiebat abstractio a sensibus, alias sensum doloris non habuissent. ergo ad hoc quod aliquis sit particeps gloriæ, quæ Deus per essentiam videtur, non requiritur abstractio a sensibus.

¶ 10 Præ. Propinquior est operationi quæ circa sensibilia versatur intellectus prædictus, quæ speculatus: sed non est necessarium quod intellectus practicus semper intendat his, quæ homo circa sensibilia operatur, vt Auic. dicit in sufficiencia sua, alias contingeret quod optimus cythereus imperfectissimus videretur. si ad singulas choridarum percussiones oporteret eum artis consideratione vti. fieret enim nimia sonorum interruptio, quæ impediret debitam melodiam. ergo multo minus intellectus speculatus cogitur intendere his, quæ homo circa sensibilia operatur, & sic liberum ei remanet in quamlibet intelligentiam ferri, etiam in ipsam diuinam essentiam, cum sensitiuæ vires circa operationes sensibiles occupantur.

¶ 11 Præ. Paulus dum vidit Deum per essentiam ad huc fidem habebat: sed fidei est videri per speculum in ænigmate. ergo Paulus simul dum videbat Deum per essentiam, videbat per speculum in ænigmate: sed ænigmatica cognitio est speculans, & est per essentiam sensibilibus intendenda, & sic idem quod prius.

SED CONTRA est, quod August. dicit 12. super Gene. ad litteram, & habetur in gl. 2. Corint. 13. in illa specie quæ Deus est, nemo Deū videns vniuerbata ista, quæ mortaliter viuunt in istis sensibus corporis. Sed nisi ab hac vita quiescat quodammodo moriatur, sine oīno exiens de corpore, sine ita auctus & alienatus a corporis sensibus, vt merito nesciat vtrum in corpore an extra corpus sit, in illa non rapitur & subuehitur visionem.

¶ 2 Præ. 2. Cor. 5. super illud, siue mente excedimus, dicit gl. excessum mentis dicit quo mēs eleuatur ad intelligenda celestia, ita ut quodammodo a mente labant inferiora. In hoc mentis excessu fuerunt oēs sancti, quibus archana Dei mundum istū excedentia reuelata sunt. ergo quicumq; videt Deū per essentiam, oportet quod auertatur a consideratione inferiorum, & ita per consequens ab usum sensuum, quibus non nisi inferiora considerantur.

¶ 3 Præ. In Psal. 131. Benjamin ado. in mentis excessu, glo. mentis excessu Benjamin, id est Paulus in mentis excessu, mente scilicet alienata a sensibus corporis, ut quando raptus fuit usque ad tertium cœlum, intelligitur visio Dei per essentiam, ut dicit August. 2. super Genesim ad litteram, ergo visio Dei per essentiam requirit alienationem a corporis sensibus.

¶ 4 Præ. Efficacior est operatio intellectus q̄ ad videndum Dei essentiam eleuatur, quam quæcūq; imaginatio

imaginationis operatio. sed aliquando hō propter vehementiam imaginationis abstrahit a corporeis sensib. ergo multo fortius oportet, quod abstrahatur ab eis, qñ in diuinam prouehitur uisionem.

¶ 5 Præ. Dama. dicit, delicata est diuina cōsolatio, q non datur admittentib. aliena. ergo eadem rōne diuina uisio nō cōpatitur secum rei alterius uisionem, & ita non compatitur secum vsū sensuū.

¶ 6 Præ. Ad uidentium Deum per essentiam requiritur summa cordis mūditiā, Matt. 5. Beati mūdō corde: sed cor dupliciter immundatur. scilicet contaminatione peccati, & materialib. phantasiis, ut patet per hoc quod dicit Dion. 7. c. Cele. Hier. puras esse eas. f. celestes essentias estimandum est, non ut immundis maculis & iniquationibus liberatas, in quo tangitur immunditiā culpæ quæ in beatis angelis nunquam fuit, neque ut materialium receptiuas phantasiarum, in quo tangitur immunditiā, quæ est per phantasias, ut patet per expositionem Hug. de S. Vid. ergo oportet mentem uidentis Deum per essentiam non solum a sensibus exteriorib. sed ab interiorib. phantasiis abstrahi.

¶ 7 Præ. primæ ad Cor. 13. dñ. cum uenerit quod perfectum est, euacuabitur quod ex parte est: sed perfectum ibi nominat uisio Dei per essentiam. Imperfectum uero uisio specularis & ænigmatica, quæ est per sensibilia. ergo quādo aliquis eleuatur ad uisionem Dei per essentiam, oportet, quod abstrahatur a uisione sensibilibus.

RESPON. Dicendum, quod sicut ex auctoritate Aug. patet, homo in hoc mortali corpore constitutus non potest Deum per essentiam uidere, nisi a sensibus corporeis alienetur. Cuius ratio ex duob. potest sumi. Primo quidem ex hoc, quod est commune intellectui & aliis animæ potentiis. hoc. n. in omnib. animæ potentiis inuenimus, quod qñ una potentia in suo actu intenditur, alia uel debilitatur in suo actu, uel ex toto abstrahitur: sicut patet in illo in quo operatio uisus fortissime intenditur, qd auditus eius non percipit ea, quæ dicuntur, nisi forte sua uehementia ad se trahat sensum audientis.

Cuius ratio est, quod ad actum cuiuslibet cognoscitiuæ potentia requiritur intentio, ut probat Aug. in libr. de Trin. Intentio autem unius non potest ferri ad multa simul, nisi forte illa multa hoc modo sint adinuicem ordinata, ut accipiantur quasi unum, sicut nec alicuius motus uel operationis possunt esse duo termini, non adinuicem ordinati. Vnde cum sit una anima, in qua omnes cognoscitiuæ potentia fundantur, unius & eiusdem intentio requiritur ad omnium potentiarum cognoscitiuarum actus, & ideo, cum totaliter anima intendat ad actum unius potentia, abstrahitur homo ab actu alterius potentia. Ad hoc autem quod intellectus eleuetur ad uidentium diuinam essentiam, oportet quod tota intentio in hanc uisionem colligatur, cum hoc sit uehementissimum intelligibile, ad quod intellectus pertingere non potest, nisi toto conamine in illud intendat. & ideo oportet quando mens ad diuinam uisionem eleuatur, quod omnino fiat abstractio a corporeis sensibus. Secūdo uero potest eiusdem ratio assignari ex eo, quod intellectui propinquū est. Cum. n. cognitio de rebus habeatur, secundum quod sunt in actu, & non secundum quod sunt in potentia, ut dñ. in 10. Meta. Intellectus qui summam cognitionis tenet, proprie immaterialium est, quæ sunt maxime in actu. Vnde omne intelligibile, uel est in se a materia imune, uel est actio intellectus a materia ab-

strahum. & ideo quanto intellectus purior est a materialium contactu, tanto perfectior est. & inde est quod intellectus humanus, quia materialia cōtingit ad phantasmata intruenda, quibus intelligibiles species abstrahit, est minoris efficacie quā intellectus angelicus, qui semper ad formas pure immateriales inruetur. Nihilominus tamen inq̄tum in intellectu humano puritas intellectus cognitiōis non penitus obscuratur, sicut accidit in sensib. quorum cognitio ultra materialia ferri non potest, ex hoc ipso quod in eo de puritate remanet, inest ei facultas ad ea, quæ sunt pure immaterialia contuenda. Et ideo oportet, quod si aliquando post communem modum ad summum immaterialium uidentium. scilicet diuinam essentiam eleuetur, quod saltem in illo actu positus ab intuitu materialium abstrahatur. Vnde, cū sensitiue vires non nisi circa materialia uersentur, non pōt aliq̄s ad diuinam essentiam eleuari uidentium, nisi ab usu corporeorum sensuum penitus abstrahatur.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod alia rōne cōiungetur anima beata corpori post resurrectionem, & alia nunc coniungitur. In resurrectione .n. corpus erit omnino spiritui subditum, in tm̄ q̄ ex ipso spiritu proprietates gloriæ redundabūt in corpus. Vnde & spiritalia corpora appellantur. Quando autem duo adiunguntur quorum unū super alterum totaliter dominium obtinet, non est ibi mistio, cum alterum totaliter transeat in potestatem dominantis: sicut cum una gutta aque in mille amphoras uini infunditur, in nullo puritati uini præiudicatur. & ideo in resurrectione ex coniunctione ad corpus qualicumque, nulla erit impuritas intellectus, nec in aliquo uirtus eius debilitabitur. Vnde, & sine abstractione a corporeis sensibus diuinæ essentia contemplanda intendit. Nunc autem corpus non est hoc modo spiritui subditum, & ideo non est similis ratio.

AD SECVNDVM dicendum, quod ex hoc corpus nostrum corruptibile est, quod ipsum corpus nō est plene animæ subditum. si. n. plene aīa subderetur, ex immortalitate aīæ redūderet immortalitas et̄ in corpus, sicut post resurrectionem erit, & exinde est q̄ corruptio corporis aggrauat intellectū. Quamuis. n. secundum se intellectui non cōtrarietur: tñ cū sit eius cā, intellectus puritati præiudicat.

AD III. dicendum, q̄ Ch̄sus ex hoc, qd erat Deus & hō hēbat plenariam potestatem super oēs partes animæ suæ, & sup corp⁹: uñ ex uirtute deitatis fm̄ quod n̄r̄ reparōni competeat, permittebat unicuiq̄ potentiā animæ agere id, qd est ei proprium, ut dicit Dam. & sic non erat necessariū in ipso, neque quod fieret redundantia ex una potentia in aliam, neque quod una potentia a suo actu abstraheretur per uehementiam actus alterius. Vnde per hoc quod intellectus eius uidebat Deum, nō oportebat aliquam abstractionem a corporeis sensib. fieri. Secus aut̄ est in alijs hominibus, in quib. ex quadam colligantia potentiarum animæ adinuicem sequitur de necessitate, quod fiat redundantia, uel impedimentum ex una potentia in aliam.

AD IIII. dicendum, quod paulus postq̄ cessauit uidere Deum per essentiam, memor fuit eorum, q̄ in illa uisione cognouerat, per aliquas sp̄s in intellectu ipsis remanentes, quæ erant quasi qdā reliquæ preritæ uisionis. Quamuis. n. ipsum Dei uerbum per essentiam uiderit, & ex ipso uiso multa cognouerit, & sic illa uisio, nec q̄tū ad ipsū uerbum, nec q̄tū ad ea, q̄ uidebant in uerbo, fuerit p̄ sp̄s

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Quæst. dis. S. Tho. CCC aliquas

Amatio

Super celo

in terra

in terra

in terra

in terra

in terra

in terra

aliquas: sed per solam essentiam verbi, tamen ex ipsa aspectione verbi imprimantur in intellectu quedam rerum visum similitudines, quibus postmodum cognoscere poterat ea, quæ prius per essentiam verbi viderat, & ex illis speciebus intelligibilibus per quandam applicationem ad particulares intentiones, vel formas in memoria, vel in imaginatione conferuatas, postmodum poterat memorari eorum, quæ prius viderat etiam secundum actum memorie, quæ est potentia sensitiva. & sic non oportet ponere, quod in ipso actu diuinæ visionis aliquid fieret in eius memoria, quæ est pars potentie sensitivæ: sed solum in mente.

Ad v. dicendum, quod quis non per quemlibet actum imaginatiuæ virtutis fiat abstractio a sensibus exterioribus; sicut tamen abstractio prædicta quæ actus imaginationis est vehemens, & similiter non oportet, quod per quemlibet actum intellectus fiat abstractio a sensibus: sicut tamen per actum vehementissimum, qui est visio Dei per essentiam.

Ad vi. dicendum, quod quamuis naturale sit intellectui humano, quod quandoque ad visionem diuinæ essentiae perueniat: non tamen est sibi naturale, quod ad hoc perueniat secundum statum viæ huius, ut dictum est, & per hoc ratio non sequitur.

In corp. ar.

Cap. 24. in prin. tom. 3

Ad vii. dicendum, quod intelligentia nostra qua diuina apprehendimus, quamuis non commisceatur sensibus per viam apprehensionis, admiscetur tamen eis per viam iudicij. Vnde dicit Aug. 12. super Gen. ad literam, quod per intelligentie lumen est ista inferiora diiudicantur, & ea cernuntur que neque sunt corpus, neque ulla gerunt formas similes corporum & ideo intelligentia quandoque a sensibus abstrahi dicitur, cum de eis non iudicat, sed solum inspicendis intendit.

1. de Tric. 8 a med & c. 23. tom. 3

Ad viii. dicendum, quod substantia beatitudinis sanctorum, in visione diuinæ essentiae consistit. Vnde dicit Aug. quod visio est tota merces. unde ex hoc quod diuinam essentiam vidit, potuit esse illius beatitudinis idoneus testis. Nec tamen oportuit, quod omnia in se experiretur, quæ beatis inerunt, sed ut ex his quæ experiebatur etiam alia scire posset. Non enim rapiebatur, ut esset beatus, sed ut esset beatitudinis testis.

D. 847.

ca. 16. a me. tom. 3.

Ad ix. dicendum, quod amartyres in tormentis existentes percipiebant aliquid de diuina gloria, non quasi eam in suo fonte bibentes, sicut illi qui Deum per essentiam vident, sed aliqua illius gloriæ aspectione refrigerabantur. Vnde dicit Aug. 12. super Gen. ad literam, ubi dicitur Deus per essentiam usque beata vita in suo fonte bibitur. Vnde aspergitur aliquid huic humanæ vitæ, ut in tentationibus huius sæculi temperanter, iuste, fortiter, prudenterque videtur.

Ad x. dicendum, quod in electis speculatiuis non cogitur, ut attendat his, quæ circa sensibilia aliquis operatur, sed potest circa alia intelligibilia negotiari. Tanta tamen potest esse in actu speculationis vehementia, quod omnino a sensibili operatione abstrahatur.

Ad xi. dicendum, quod quamuis in illo actu Paulus habuit habitum fidei: non tamen habuit actum.

ARTICVLVS IIII.

Quæ abstractio requiratur ad hoc, quod intellectus Deum per essentiam videre possit.

3. 2. p. 75. n. 64

Quarto quaeritur, quanta abstractio requiritur ad hoc, quod intellectus Deum per essentiam videre possit, & videtur quod requiratur abstractio ab ipsa vnione, qua anima corpori vnitur, ut forma, vires

Formam animæ uegetabilis sunt magis materiales, quam sensibiles anima: sed ad hoc quod intellectus uideat Deum per essentiam, oportet, quod fiat abstractio a sensibus, ut dictum est. ergo multo fortius ad puritatem illius visionis requiritur, quod fiat abstractio ab actu animæ uegetabilis: sed hæc abstractio non potest fieri in statu actuali uitæ, quod anima corpori vnitur, ut forma, quæ, ut dicit Phil. nutriuntur anima ita semper, ergo ad uisionem diuinæ essentiae requiritur, quod fiat abstractio ab vnione, qua anima corpori vnitur, ut forma.

¶ 2. Præ. Exo. 33. super illud, Non uidebit me homo & uiuet, dicit glo. Aug. ostendit huic uitæ corruptionibus carnis, Deum sicut est, appetere non posse. In illa tamen uita potest, ubi, ut uiuatur, huic uitæ mortem dicitur. & gl. Gre. Ibidem, Qui sapientiam quæ Deus est, uidet, huic uitæ funditus moritur: sed mors est per separationem animæ a corpore, cui vnitur ut forma, oportet ergo fieri separationem omnino a corpore ad hoc, quod Deus persentiam uideatur.

¶ 3. Præ. Viuere uiuentibus est esse, ut dicitur 1. de anima: esse autem hominis uiuentis est per hoc, quod anima corpori vnitur, ut forma. sed Exo. 33. dicitur non uidebit me homo & uiuet. ergo quamdiu anima corpori vnitur, ut forma, non potest per essentiam Deum uidere.

¶ 4. Præ. Fortior est vnio qua vnitur anima corpori, ut forma, quam illa qua vnitur ei, ut motus, ex qua unione proueniunt operationis potentiarum per organa corporea operantes: sed hæc secunda vnio impedit uisionem diuinæ essentiae, quoniam eius operatur, quod fiat abstractio a sensibus, ut dictum est. ergo multo fortius hæc prima vnio impediet, & sic oportebit ab ea abstractionem fieri.

¶ 5. Præ. Potentia non eleuatur supra modum essentiae, cum potentia ab essentia fluat, & in ipsa dicitur. si ergo essentia animæ fuerit corpori materiali unita, ut forma, non poterit esse, quod intellectus potentia ad ea que sunt omnino immaterialia, eleuetur, & sic idem quod prius.

¶ 6. Præ. Maior impuritas contrahitur in anima ex coniunctione ipsius ad corpus, quæ ex coniunctione similitudinis corporalis ad ipsam sed ad hoc quod mens Deum per essentiam uideat, oportet esse deputari a similitudinibus corporeis, que apprehenduntur per imaginationem & sensum, ut dictum est: ergo multo fortius oportet animam a corpore separari ad hoc, quod Deum per essentiam uideat.

¶ 7. Præ. 2. Cor. 5. dicitur, quamdiu sumus in hoc corpore, peregrinamur a Domino: per fidem ambulamus & non per speciem. ergo quamdiu est anima in corpore, non potest Deum in sua specie uidere.

SED CONTRA, Exo. 33. dicit glo. Greg. super illud, Non uidebit &c. A quibusdam in hac parte uiuentibus, sed inestimabili uirtute crescentibus potest eterna uideri claritas Dei: sed claritas Dei est essentia, ut in eadem glossa dicitur. ergo ad hoc quod essentia Dei uideatur, non oportet quod fiat omnimoda separatio animæ a corpore.

¶ 2. Præ. Aug. 9. super Gen. ad lit. dicit, quod anima non solum ad uisionem imaginariam: sed etiam ad intellectualem, qua ipsa ueritas perspicue cernitur, facta auersione a sensibus minus quam in morte, sed plusquam in somno. ergo ad uidentium ueritatem incretam, de qua Aug. ubi loquitur, non requiritur quod fiat abstractio ab vnione, qua anima corpori vnitur, ut forma.

¶ 3. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 4. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 5. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 6. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 7. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 8. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 9. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 10. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 11. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 12. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 13. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.

¶ 14. Præ. Hoc idem patet per An. in epistola ad Paulum, ubi dicitur, Non est inquit incredibile quod uideamus Deum.